

liggende Forslags Opgave at forandre noget ved de gældende Regler om Fattiglemmers Behandling, hvortil ogsaa de mod dem anvendte disciplinære Forholdsregler høre.

Hvad Formen angaar, foreslaar Udvalgets Flertal en noget forandret Affattelse af § 4. Af lignende Grunde, som ved Vædringsforslaget Nr. 2, foreslaas det at forme Regelen som en selvstændig Bestemmelse, ikke som en Tilføjeelse til en Paragraf i Lov om det offentlige Fattigvæsen af 9de April 1891.

Mindretallet (Det. Hansen) foreslaar, at Lovforslagets § 4 udgaar, og fraraader Flertallets Vædringsforslag Nr. 3. I det foreliggende Lovforslag, hvorved der skal gives et „Tillæg til almindelig borgerlig Straffelovs 18de Kapitel“, er det formentlig ikke Stedet at give en Bestemmelse om, hvorledes Disciplinen i Tvangsarbejdsanstalter skal søges opretholdt. Lovforslagets § 4 og Flertallets Vædringsforslag Nr. 3 vilde komme til Anvendelse paa en Mængde Personer, hvis Forhold iøvrigt slet ikke berøres ved dette Lovforslag, nemlig Personer, hvem der er idømt Straf af Tvangsarbejde for Overtrædelse af Polititilhold, Løsgængerier eller Betleri. Men disse Forslag medføre dog ingenlunde en for alle de til Tvangsarbejde henfattede Personer gældende Disciplinar- eller Straffebestemmelse. Ved en saadan Inkonsekvens kan der ikke raades Rod paa den Inkonsekvens, der maatte ligge i, at legemlig Revselse ikke kan anvendes i Tvangsarbejdsanstalter, medens den er hjemlet for almindelige Fængsler samt Tugt- og Forbedringshuse. Det kan ikke med Føje paastaas, at legemlig Revselse skulde være nødvendig til Overholdelse af Disciplinen i Tvangsarbejdsanstalter, naar man dog ikke tør bringe den til Anvendelse paa det overvejende Antal af disse Anstalters Indvaanere. Mindretallet føler sig overtydet om, at man ikke vil tilstede, at legemlig Revselse anvendes som Disciplinarmiddel eller Straf mod Varetægtsfanger, naar der, forhaabentlig snart, skal lovgives om disses Behandling i Fængslet; og selv med Hensyn

til Personer, der ere idømte almindelige Frihedsstraffe (simpelt Fængsel, Fængsel paa Band og Brød o. s. v.), vilde man vistnok betænke sig paa at anordne legemlig Revselse som Disciplinarmiddel, om der nu skulde lovgives om denne Materie. Hvad man for over 50 Aar siden før Grundlovens Givelse fastsatte som Regel for Behandlingen i Fængsler, kan ikke være retledende for Lovgivningsmagten i 1897. End ikke for de egentlige Straf arbejdsanstalters (Forbedrings- og Tugthuses) Vedkommende foreligger der Erfaring for, at legemlig Revselse er et uundværligt eller endog blot et hensigtsmæssigt Middel til at opretholde Disciplinen. Udtalelserne paa de internationale Fængselkongresser gaa nærmest i modsat Retning, og i de fleste civiliserede Staters Strafanstalter er saadant Disciplinarmiddel ikke hjemlet. Mindretallet fraraader derfor at benytte det foreliggende Lovforslag til, uden nogen af Erfaringer herhjemme fra eller andetsteds fra godtgjort Nødvendighed, i Tvangsarbejdsanstalterne delvis at indføre et brutalt og brutaliserende Disciplinar- eller Revselsesmiddel, om hvilket man ved Behandlingen af Lov 9de April 1891 var paa det rene med, at det ikke burde tilstedes i de nævnte Anstalter.

I Hensyn til ovenstaaende Bemærkninger stilles følgende Vædringsforslag til det foreliggende Lovforslag:

Af Udvalget:

1) Lovforslagets Titel forandres til:

Forslag til Lov
om

Tillæg til almindelig borgerlig Straffelovs attende Kapitel m. m.

2) I Stedet for Lovforslagets §§ 1—3 sættes:

§ 1.

Vold mod Person, der ikke har medført Saar eller anden Skade (almindelig borger-